
Fischer Mária

MÉGSEM A JELEN

Azt hiszem, itt sohasem jártam. Kocsmaszagú hely, zsúfolt terem, áll benne a füst. Egyedül várok rád, a menyasszony volnék, egyszeri lány. Barna hajamban alélt orchideák. Igazán senki sem ismer, ügyet sem vet rám a világ. Szürke világ, s a világítás ócska, pocsék. Árnyak, hatvanas égők sora. – Kálacsokor. – Megjössz hát te is – és hajlok már tefeléd, indulok is veled; indázom rád karomat, lelkeket – és köszönök, már köszönök valahány morc idegennek, ahogy nálatok illik. Anyád megcsókol. Ridegen, mint a halál hamuszín angyala. Átszövi testét a homály. – Havazik – szól a vaksi zenész, s nyitja az ablakokat.

EGYRE KÖZELEBB

Attól, hogy befalazták szívembe a fényt – már születésem előtt, régen – a vén, dilinyós angyalok, elvileg egyfajta derűt, ragyogást kellene játszanom életre-halálra, vakon. Hajnali négykor ezen jár az eszem. Keserű rágódás. Keserű szájjal sorolom formalinos fapofák furcsa nevét, szerepét, számát. Mintha komoly lenne a kartonozott életnek lefeneklett fele. Mintha nehéz, ólom csendekeket őrizne a májusi hold udvara. Mély, gyerekes félelem erjed az éj bugyraiban, kiagyalt félelem – és mutogat rám a saját mutatóujjam. Minden igaz. Minden pillanat. Üdvözlöm az angyalokat.